EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

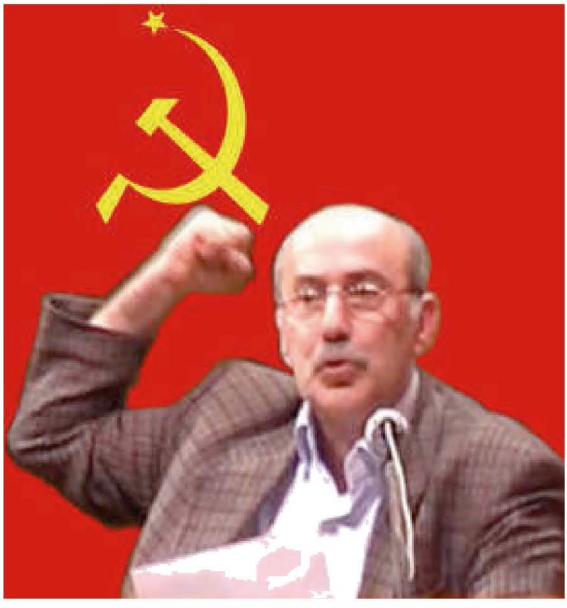
Sayı: 313, Ekim 2018

Kendini bildi bileli ve ölene kadar, hep devrimci!

Devrime ve sosyalizme adanmış yarım yüzyıl!

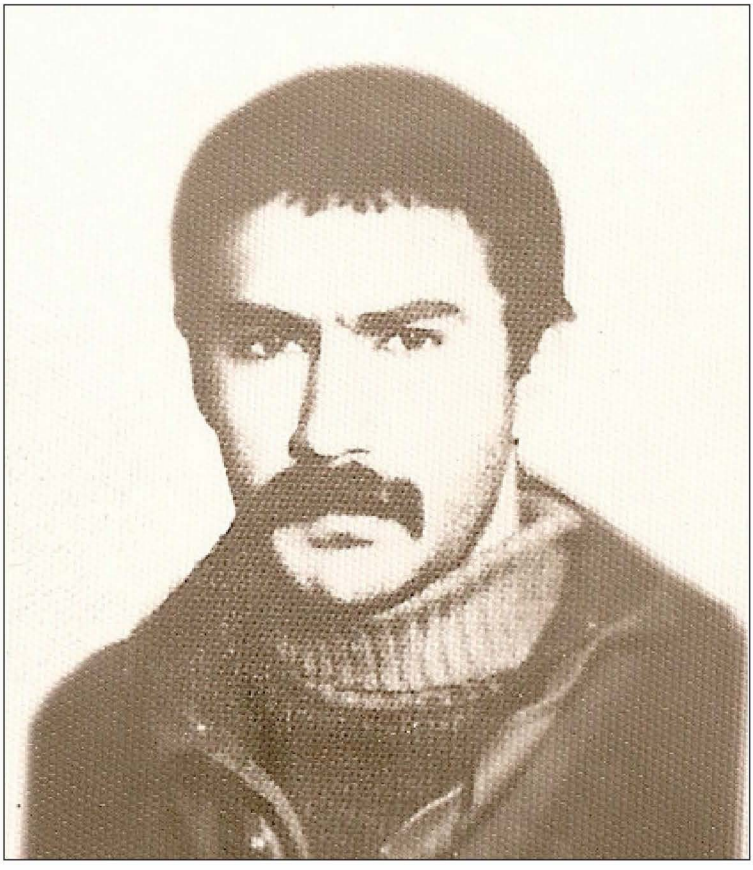
Devrimin uzun koşucusu

29 Eylül 2018'de yitirdiğimiz 1952 doğumlu Teslim Demir yoldaşın yüreği en geç 1968'den itibaren, demek ki tam yarım yüzyıldır, devrim ve sosyalizm davası için çarpıyordu. En geç 1973 yılından beri, demek ki tam 45 yıldır, örgütlü bir devrimciydi ve kelimenin en tam anlamıyla, geceli gündüzlü devrim için çalışıp durdu. Bu uğurda birden fazla kez tutuklamalar yaşadı, işkencelerden geçti, zindanlarda yattı, mahkemelerde yargılandı. Ama son nefesine kadar inandığı ve bir ömür boyu bağlandığı davasına sadık kaldı. Bu davanın bir önderi, ama yüzlerce, binlerce devrimcinin tanıklık edebileceği gibi, aynı zamanda bir sıra neferiydi. Liderlik özellikleri ve konumuna rağmen en sıradan işleri de gündelik olarak omuzlamaktan geri durmayan gerçek bir devrim işçisiydi. Kusursuz değildi; tersine, hepimiz gibi çeşitli türden kusurları vardı. Ama devrim ve sosyalizm davasına bağlılıkta kusursuzdu. Yaşamında bu davayı ilerletmek için geceli gündüzlü çalışıp didinmenin ötesinde bir şey yoktu.

Şair '71 Devrimci Hareketi'nin efsanevi devrimcisini *"En uzun koşuysa elbet / Türkiye'de de Devrim / O, onun en güzel yüz metresini koştu"* dizeleriyle yüceltmişti. Deniz Gezmiş'in devrime adanmış kısa ve yoğun yaşamı üzerinden vurgu ve dolayısıyla dikkatler, doğal olarak son dizede odaklanır. Oysa devrime adanmış başka yaşamlar üzerinden bakıldığında, bu kez ilk dize de özel bir anlam ve önem

kazanır. Devrim denilen uzun koşunun "en güzel yüz metresi"ni koşanlar bizlere yolu açtılar ve devrime adanmayı en yüce bir değer olarak miras bıraktılar. Geride kalanlardan en büyük beklentileri ise devrim koşusunun kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi olabilirdi. Türkiye'de yükselişler ve düşüşlerden, başarılar ve yenilgilerden oluşan son yarım yüzyıllık devrim mücadelesi, bize bu "en uzun koşu"yu kesintisiz bir biçimde sürdürebilmenin anlamı ve önemini de göstermiş bulunuyor. Bir ya da birkaç etap sonra yılıp yorulup yolda kalanlardan oluşan büyük insan mezarlıklarının da tanıklık ettiği gibi...

Teslim Demir yoldaşın kesintisiz bir devrim koşusundan oluşan yarım yüzyıllık yaşamını ancak bu gerçeğin ışığında tam olarak anlayabilir, anlamlandırabiliriz.

Devrim maratonunun ilk etabı

Siyasal yaşama, kendi kuşağının hemen tüm Dersimli gençleri gibi, '60'lı yıllardaki sosyal uyanışın ve sol dalganın etkisi altında daha liseli bir öğrenciyken katıldı. Dönemin sonuna doğru artık heyecan dolu bir devrimciydi ve kuşağının birçok genç insanı gibi muhtemelen o da üniversite yaşamı üzerinden toplumsal kaynaşmaların merkezlerine ulaşma sabırsızlığı içindeydi.

Ne var ki 1971 yılında Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ne girdiğinde, o günün Türkiye'sinde artık tümüyle farklı bir atmosfer egemendi. Sosyal uyanışı boğmak ve toplumsal muhalefeti ezmek üzere ABD güdümlü 12 Mart askeri faşist darbesi gerçekleşmiş, tüm ülkeyi faşist bir terör dalgası sarmıştı. Sürek avları, sonu gelmez katliamlar, toplu tutuklamalar ve işkence, dönemin gündelik uygulamalarıydı.

Bu zor dönemi Ankara'nın devrimci öğrenci çevreleri içinde devrime inanç ve faşizme hınç biriktirerek geçiren Teslim Demir, genç bir devrimci olarak ideolojik bir tercihten çok, muhtemeldir ki Denizler'in idam sehpasında ölümü yiğitçe kucaklamış olmalarının yoğun duygusal etkisi altında, THKO'ya yöneldi. Sürek avından arta kalmış sınırlı sayıda militandan oluşan şekilsiz ilişkiler ağı içinde yer aldı. Bu, Sinan yoldaşın kesintisiz bir biçimde 45 yıl sürecek örgütlü siyasal yaşama bir ilk adımıydı ve yaşamında bir dönüm noktasını işaretliyordu.

1974 yılında baş gösteren ilk öğrenci hareketlenmelerinin ve kitlesel örgütlenme çabalarının içindeydi. Fakat birçoklarından farklı olarak o artık kendine özgü özel ilişkiler ağı içinde profesyonel çalışan örgütlü bir devrimciydi. Toparlanmak ve merkezileşmek çabası içindeki THKO'nun hem Ankara'da hem Dersim'de çalışma yürüten bir militanıydı. Çok geçmeden ağırlık Dersim'e kaydı ve bu ildeki çalışmanın birinci dereceden sorumlusu oldu.

Dersim merkezli Kürdistan çalışmasının mimarı

Teslim Demir'in yarım asırlık siyasal yaşamında Dersim (giderek Kürdistan) çalışmasının apayrı bir yeri var. 1974 yılı ortalarında Dersim'e dışardan uğrayan bir gözlemci, hemen her devrimci siyasal yapının bu ilde bir güç olduğunu, fakat nedense bir tek THKO'dan ortada hemen hiçbir iz bulunmadığını sanabilirdi. Oysa durum göründüğünden farklıydı. Sinan yoldaş o günler için gerçekten şaşırtıcı olan bir beceri ve başarıyla il çapında bir ilk ilişkiler ağı yaratmıştı bile. Bu ağ Dersim'in en iyisinden bir dizi önemli devrimci militanına dayanıyordu ve o sıralar ilin öteki sol çevreleri bile bunun henüz farkında değillerdi. Yoldaş bu denli ustalıklı ve derinden çalışmıştı.

1974 yılı ortalarında ortada henüz izi görünmeyen THKO, yalnızca üç yıl sonra, kabaca 1977 ortalarında, Dersim'in en güçlü siyasal akımlarından biri haline gelmişti. Oysa saflarında yer aldığı THKO henüz açık ve net bir politik çizgiden yoksundu, belirsizlikler, bocalamalar ve nereye varacağı bilinmeyen arayışlar içindeydi (bundan ancak 1978 yılı başlarında kurtulabilecekti). Teslim Demir yoldaş buna rağmen temsil ettiği hareketi Dersim gibi önemli bir mücadele merkezinin denebilir ki en güçlüsü yapmayı başarabilmişti. Denizler'in devrimci mirasına dayanmak kuşkusuz bunda belirleyici paya sahipti. Ama bunu somut başarı olarak ete kemiğe büründüren de bizzat Teslim Demir yoldaştı. Onun güven veren kişiliği, davasına sarsılmaz bağlılığı, tükenmek bilmez çalışma azmi, çalışma enerjisi ve elbette kendine özgü örgütlenme becerisiydi.

Bu beceri ve başarıyı aynı yıllar içinde Elazığ'dan başlayarak adım adım Kürdistan'ın öteki kentlerine de taşımaya yöneldi. Dönemin Kürt hareketlerinden gelen ağır ulusalcı cereyanı göğüsleyerek THKO'nun bir dizi başka Kürt ilinde güç olmasında önemli bir rol oynadı.

Bu belirgin başarının doğal sonucu olarak 1977 Haziran'ında THKO Geçici Merkez Komitesi'ne alındı. Ekim 1978'de TDKP İnşa Örgütü'nü ilan etmek üzere toplanan THKO Konferansı'na katıldı. Şubat 1980'de toplanan TDKP Kuruluş Kongresi'ne Kürdistan'ı temsilen katılan tek delegeydi ve kongrede Merkez Komitesi'ne seçilmişti.

Metris zindanında beş direniş yılı

TDKP Kuruluş Kongresi'nden sekiz ay sonra gerçekleşen 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, Teslim Demir yoldaşın yaşamında

bir başka dönüm noktası oldu. 9 Nisan 1981'de gerçekleşen merkezi darbede tutuklananlar arasındaydı. Tutuklamayı izleyen büyük manevi çöküntünün asli sorumlularından değildi ama tümüyle de dışında kalamadı. Metris'teki tutukluluğu gündelik terör ve direniş koşullarında beş yıl sürdü. Farklı devrimci parti ve örgütlerden devrimciler, tutukluluğu boyunca sergilediği devrimci moral gücün ve direnişçi tutumun dolaysız tanığıdırlar.

Devrimci kopuşun sürükleyicisi

1986 Nisan'ında zindandan direnişler içinde moral açıdan yenilenmiş ve düşünsel bakımdan daha da olgunlaşmış olarak çıktı. Bizzat yaşadıkları ve gözlemlediklerinin de etkisi altında eski önderlik, örgüt ve çizgiye güvenini önemli ölçüde yitirmişti. Bu onun 12 Eylül yenilgisiyle yüzleşme ve devrimci özleştirel bir yenilenmeye yönelmesine adeta önden bir hazırlık olmuştu.

1986 yılının ikinci yarısından başlayarak TDKP bünyesinde ağır ve kolay yenilginin muhasebesi üzerinden yaşanan tartışmaların ve iç mücadelelerin merkezinde etkin bir taraf olarak yer aldı. Süreç saflaşma ve ayrışmayı kaçınılmaz hale getirdiğinde ise devrimci kopuşun kararlı ve sürükleyici temsilcilerinden biri oldu.

Türkiye devrimci hareketine yirmi yıldır soluksuzca emek vermişti. Ağır ve kolay yenilgi sürecinde büyük ölçüde tahrip olmuş bulunsa da, '70'li yıllarda TDKP şahsında yaratılmış politik-örgütsel birikimin dolaysız temsilcilerindendi, Kürdistan'daki başarınınsa baş mimarıydı. Fakat bütün bunlar onun için geriye dönük tereddütlerin değil, kesin ve kararlı bir tutumla ileriye sıçramanın dayanaklarıydı. Kolay yenilginin derindeki nedenleriyle yüzleşmeden ve bunun ürünü köklü bir ideolojik yenilenme yaşamadan, devrim mücadelesini ve dolayısıyla geçmiş devrimci birikimi, değil bir adım ileriye taşımak, bulunduğu sınırlarda devrimci bir zeminde korumanın bile olanaksız olduğunun bilincindeydi. Devrimci kopuştaki kararlılığını belirleyen (kopuş sonrası dönemin geride kalanlar şahsında apaçık biçimde çoktan doğrulamış bulunduğu) bu duru ve yalın düşünceydi.

Kaldı ki yaşadığı düşünsel gelişmenin ardından Teslim Demir ve yoldaşları için artık sorun, temel özellikleri yönünden aynı kategori içinde yer alan halkçı devrimci hareketin şu veya bu grubu ya da örgütü de değildi. Onların tavır ve yönelimlerini belirleyen, Türkiye devrimine ve işçi sınıfına karşı sorumlulukları oldu. Onlar için

aslolan, *"onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınması"*ydı (***TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi***).

Teslim Demir yoldaş ömrünün sonraki otuz yılını buna adadı.

EKİM'in ve TKİP'nin kurucu kadrosu

Geleneksel halkçı devrimci çizgiden kopuşun kısa ve sade bir bildiriyle ilan edildiği 1987 Nisan'ı, onun devrimci siyasal yaşamında yeni bir başlangıçtı. Politik ve örgütsel açıdan neredeyse sıfırdan çıkılan bir yol, dolayısıyla alabildiğine zor bir başlangıçtı bu. Elde yalnızca oluşumuna birinci dereceden katıldığı ve kendisi için ömrünün sonuna kadar büyük heyecanların konusu olan yeni ideolojik çizgi vardı.

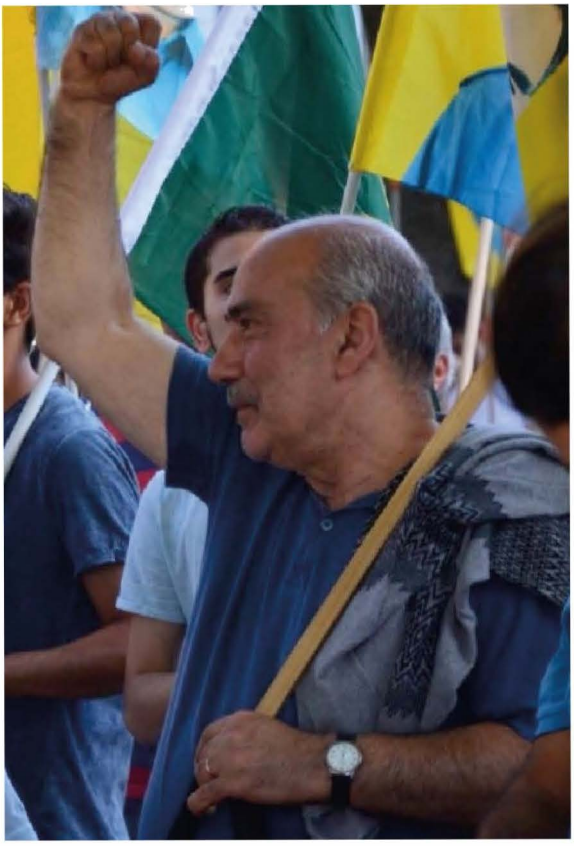
Üstelik henüz yalnızca genel çizgiler halinde, açılıp işlenmemiş haliyle.

Anlamlı bir rastlantıyla, Ekim Devrimi'nin dünya ölçüsünde büyük tartışmalara vesile olan 70. Yılında, 1987 Ekim'inde, aylık illegal bir yayınla yola çıkıldı. Yalnızca üçbuçuk yıl sonra, 1991 yılı başında, yerel örgütlerin seçtiği yirmiye yakın delegeyle EKİM 1. Genel Konferansı toplandı. Kuşkusuz bu kollektif irade ve emeğin ürünü bir başarıydı. Ama Teslim Demir yoldaş bu başarının onurunu en dolaysız biçimde taşıyanlardan biriydi.

TKİP Kuruluş Kongresi'ni önceleyen on yıllık dönem boyunca, çok kısa aralıklar dışında hep Türkiye'deki çalışmanın başında ve içinde oldu. Siyasal ömrünün ilk yirmi yıllık dönemi boyunca Dersim'de ve giderek Kürdistan'da gençlik, köylülük ve kent küçük-burjuva katmanları içinde çalışmıştı. Şimdi büyük sanayi kentlerinde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın heyecanını yaşıyordu. Zonguldak'ta patlak veren büyük madenci fırtınasının 1991 yılı başında kırılmasıyla sona eren ilk üç yıl hariç, çalışmanın verimi yönünden alabildiğine zor bir dönemdi bu. Teslim Demir ve yoldaşları, bu zor dönemi illegal temellere oturan devrimci bir örgütü koruyup geliştirerek ve sınıf çalışmasında herşeye rağmen belli mesafeler almayı başararak yaşadılar. Böylece 1998 yılı sonunda partinin kuruluş kongresine varan zorlu süreci omuzlamış oldular.

Parti öncesi örgütümüzün sık sık polis saldırılarıyla karşı karşıya

kaldığı bir dönemdi bu. Bunların birinde, 1996'da, Adana örgütümüze yönelik bir toplu operasyonda Teslim Demir yoldaş da yakalandı. Kirli savaşın çığırından çıktığı, baskı ve işkence uygulamalarında sınırların aşıldığı bir dönemdi. Fazladan Adana Emniyet Müdürlüğü "buza yatırma" işkencesiyle ünlüydü. Ön plandaki öteki yoldaşlarıyla birlikte günlerce işkence gördü. İşkencehaneden kendisinin ve örgütünün onurunu en tam biçimde korumuş olarak başı dik çıktı. Sahte kimlikle yakalanmıştı, gerçek kimliği açığa çıkmadı. Sahte kimlikle tutuklandı, zindanda yattı, yargılandı ve çıktı.

Parti inşa süreci içindeki EKİM'in son ikisi Türkiye topraklarında gerçekleşen her üç konferansına da önderlik kadrolarından biri olarak katıldı. Tüm bu çabaların odaklandığı yakın hedef devrimci sınıf partisinin inşasıydı. On yıllık zorlu bir sürecin ardından nihayet toplanan TKİP Kuruluş Kongresi'nin ön hazırlık çalışmasını üstlenen çekirdek kadro içinde yer aldı. Program ve tüzük başta olmak üzere tüm tartışmalara etkin biçimde katıldı. TKİP'nin kuruluşunu ilan eden kongrede Merkez Komitesi'ne seçildi.

Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda birbirini izleyen bir dizi örgütsel darbe ve bunun yarattığı özel koşullar üzerine yurtdışında kaldı.

Yurtdışındaki çalışma ve mücadelenin her alanında bir sıra neferi!

Teslim Demir yoldaşın hareketimizin saflarındaki ilk on yılı kısa aralıklar dışında Türkiye'de ve ağır illegalite koşulları içinde geçmişti. Almanya merkezli yurtdışı çalışmasında ise artık gözler önündeydi. Dolayısıyla bu dönemki siyasal çalışmasına ve mücadelesine yalnızca biz değil, Türkiye solu ve Kürt yurtsever hareketi de tanıktır.

Teslim Demir yoldaş bu yeni çalışma alanında da ülkedeki türden bir heyecan ve enerjiyle hareket etti. Ülkedeki olumsuz gelişmelerin etkisi altında yurtdışında solun geneli payına sürekli biçimde zayıflayan devrimci siyasal atmosfer ve daralan kitle tabanı koşullarında, TKİP yurtdışı örgütünü ve çalışmasını ayakta tutmak ve olanaklı sınırlar içinde geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcadı. Nesnel koşulların tüm elverişsizliğine rağmen bunda asgari bir başarı da sağladı. Yediği büyük darbeler altında yıllar boyunca büyük zorluklarla boğuşan partisinin yeniden toparlanmasına yurtdışından yapılabilecek her türden katkının azamisini yapmaya çalıştı.

Tüm bunlar onun Avrupa'daki çalışma ve mücadelede oynadığı rolün partimize

ilişkin yönleridir. Oysa o belli bir partinin sınırlarına sığmayacak türden devrimcilerin iyi bir örneğiydi ve Avrupa'daki misyonuna da buradan bakıyordu. Gerçekleşen her türden eylemin, etkinliğin, toplantının, tartışmanın, konferans ya da panelin içinde, birçok durumda da bizzat örgütleyenlerden biri olarak yer alıyordu. Devrimci kişiliği, herkesçe izlenen emektar pratiği, on yıllardan süzülüp gelen politik ve örgütsel birikimi ve deneyimi, tüm bunlar ona solun ortak platformlarında adeta kendiliğinden bir ayrıcalıklı alan açıyordu. Meydanlardaki kürsüler ya da salonlardaki mikrofonlar ona pek az durumda kapalı kalabilirdi.

Dinleyici olarak katılmış olsa bile, durum gerektiriyorsa eğer, o kendini çok geçmeden kürsüde bulabiliyor ve bu pek az durumda yadırganıyor, çoğu durumda ve özellikle de dinleyiciler tarafından memnuniyetle karşılanıyordu. O, Türkiye solunun genel bir saygıyla karşılanan "Sinan Hoca"sıydı. Bugün Türkiye solunun Avrupa çalışmasında belli bir politik ve moral düzey korunabiliyorsa eğer, bunda Teslim Demir yoldaşın inkar edilemez bir payı vardır.

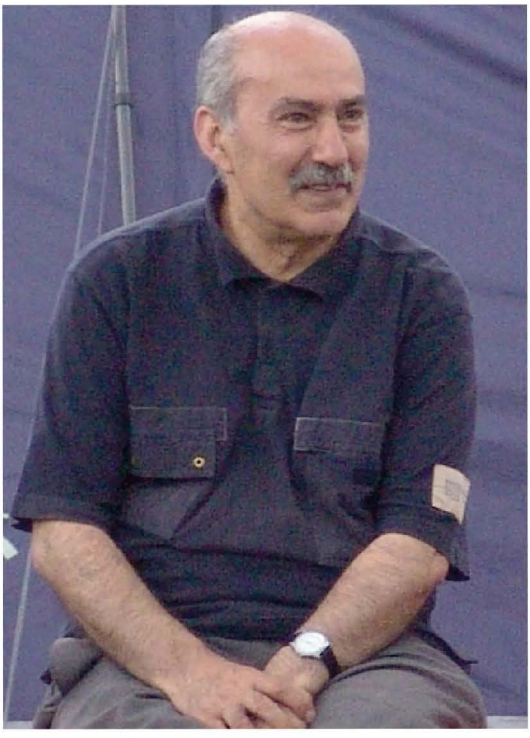
Yurtdışında yaşıyor ve çalışıyor olması, ülkedeki siyasal atmosferi ve parti yaşamının sorunlarını yakından izlemesine engel değildi. Aklı ve yüreği ile hep ülkedeki mücadeledeydi. Partinin yaşamına olanaklı her yolla katılıyor, parti yayınlarına çok düzenli bir biçimde katkıda bulunuyordu.

Zor dönem devrimcisi

Partimiz "zor dönem" tanımını, akla ilk elden gelebileceği gibi hiç de ağır baskı ve terör üzerinden değil, fakat devrimci siyasal mücadele bakımından son derece elverişsiz koşullarla belirlenen bir tarihi dönemi nitelemek üzere kullanmaktadır. Bu dünya ölçüsünde neo-liberal karanlık çağla belirlenen bir özel evredir ve Türkiye'nin kendine özgü koşullarında bunun sonuçları kendini daha ağır bir biçimde göstermektedir. Böyle bir zeminde devrimci kalabilmek, dahası devrimci yükseliş dönemlerinin inancı, enerjisi, coşkusu ile geceli gündüzlü çalışmayı sürdürebilmek kolay değildir. Partimiz için "zor dönem devrimcisi" bunu başarabilendir.

Teslim Demir yoldaş hiç tartışmasız bunu başarabilenlerdendir. '70'li yılların Dersim'inde hangi heyecan ve enerjiyle çalışmışsa, '90'lı yılların Türkiye'sinde ya da 2000'li yılların Avrupa'sında da aynısını sürdürebilmiştir. '70'li yılların Dersim'inden 2000'li yılların Avrupa'sına, her sol siyasal çevreden yüzlerce, binlerce insan bu gerçeğin dolaysız tanığıdır. O, devrimin yorulmak bilmez bir emekçisi, gündelik dilde kullanılan bir ifadeyle gerçek bir hamalıydı.

Ve bu, ancak devrim ve sosyalizm davasına gerçek bir inanç ve bağlılık varsa olanaklı olabilecek bir kimlik ve kişilik özelliğidir. Teslim Demir yoldaşta bu vardı. Üstelik, ilk gençlik yıllarında olduğu gibi, kabaran ve insanları kendiliğinden kitlesel boyutlarda içine çekip alan devrimci dalganın yarattığı salt bir heyecanın değil,

fakat artık tümüyle derin bir ideolojik kavrayışın ürünü olarak...

Devrim ve sosyalizm davasına sarsılmaz inanç

Halkçı çizgiden kopuşun yarattığı ideolojik yenilenme, Teslim Demir yoldaş için her zaman büyük heyecanların ve mutluluğun konusu olageldi. Halkçı eklektizmin terkedilerek marksist dünya görüşünün devrimci diyalektik yöntemi ve proleter sınıf özü üzerinden kavranmasının yarattığı düşünsel güç ve imkanların hep farkında oldu. Partisine de buradan gelen derin bir güven ve bağlılık duydu her zaman.

Devrim davasına ve sosyalizme derinden inancı, sağlam bir dünya görüşüne dayanıyordu. Bu üstünlüğü onyılların mücadele deneyimi ve birikimi tamamlıyordu.

Bu özelliği ile Teslim Demir yoldaş partimizin doğal önderlerinden biri durumundaydı. Örneğin, 2015'te toplanan TKİP V. Kongresi'nde, Merkez Komitesi'ne seçilenler arasında yer almıyordu (yurtdışında çalıştığı için bu göreve talip de değildi). Ama seçilen MK üyelerinin tümü için önderlik otoritesi tartışmasızdı. Mevkiden değil fakat birikim ve deneyimden gelen bir doğal sonuçtu bu. Kongre içindeki ağırlığı üzerinden de bu açıklıkla görülebiliyordu.

Devrimci harekete ve partimize vasiyeti

Teslim Demir yoldaş şahsında Türkiye devrimci hareketi yarım asırlık bir çınarını yitirdi. Burada en genel çizgiler halinde özetlenen yaşamı bunun tanığıdır. Yitirilen, '60'lı yıllardan 2010'lara çok sayıda devrimci kuşağa yoldaşlık etmiş ve son nefesine kadar da hep devrimci kalmış, örneğine artık çok rastlanmayan türden bir değerli insandır.

Türkiye devrimci hareketinin geçmiş politik ve moral kazanımları konusunda hepimizi aşan bir hassasiyeti ve sahiplenici tutumu vardı. Öteki siyasal parti ve gruplardan yüzlerce insanın dolaysız biçimde tanıklık edebileceği gibi, ayrım gözetmeksizin, '71 Devrimci Hareketi'nin kendini devrim uğruna feda etmiş önderlerine her zaman derin bir saygı ve bağlılık içinde oldu. Devrim mücadelesinde bu denli soluklu olmasında, son nefesine kadar davasına bağlı kalmasında bunun da kesin olarak bir payı vardır.

Partimiz ve Türkiye işçi sınıfı günümüz koşullarında yeri zor doldurulur bir değerli evladını yitirdi. '60'lı yılların ikinci yarısından günümüze mücadelenin çok değişik safhalarında yer almış, çok değişik alanlarında bulunmuş, keskin bir gözlem gücü ve güçlü bir hafızası olan Teslim Demir yoldaş şahsında partimiz, hiç abartmasız deneyim birikiminin ve devrim tarihimize ilişkin hafızasının paha biçilmez bir bölümünü yitirdi.

Partisinin sınıf çalışması alanında şu son

yıllarda ortaya somut örnekler üzerinden çıkan açık başarısı, onun en büyük mutluluk nedenlerinden biriydi. Adı artık Greif işgalleriyle, Metal Fırtınalarla anılan bir partinin mensubu olmaktan onur ve gurur duyuyordu.

O komünist bir işçi sınıfı devrimcisiydi. Türkiye işçi sınıfının gelecekte oynayacağı devrimci role güveni tamdı. İşçi sınıfına güven duyulmadan, bu çerçevede tüm güç ve olanaklar devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi doğrultusunda seferber edilmeden, devrimci siyasal mücadelede sözü edilebilir bir mesafe alınamayacağının da tam olarak bilincindeydi. Partimizin devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefine odaklanmasını bu çerçevede fazlasıyla önemsiyor, buna yönelik azim ve kararlılığından da kuşku duymuyordu.

Bu söylenenlerin ışığında, TKİP 11. Yıl etkinliğinde yaptığı konuşmanın aşağıya alınmış son bölümü, onun Türkiye devrimci hareketine bir vasiyeti gibi de okunabilir:

"İşçi sınıfı bugünün Türkiye'sinde kokuşmuş burjuva sınıf düzeninin karşısına dikilecek güç ve kapasitedeki biricik gerçek sınıftır. Ya bu sınıfı bugünkü dağınıklığından, güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden kurtararak, siyasal mücadele sahnesine etkin bir güç olarak çıkarırsınız! Böylece sorunların çözümünün, yani devrimin yolunu açarsınız! Ya da devrim iddianız boş bir laf olarak boşlukta kalır! Köklü toplumsal ve siyasal sorunların çözümü adına ileri süreceğiniz her reçete oyalayıcı bir aldatmaca olmaktan öteye gidemez."

"TKİP III. Kongresi'nin partimiz adına bir kez daha yükselttiği 'Parti, Sınıf, Devrim!' şiarının tüm anlamı da buradadır. Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi, burjuva sınıf düzeni koşullarında, muzaffer bir devrime yürüyebilmenin biricik olanaklı yoludur. Gerisi boş laftır, devrim ve devrimcilik adına boş ve sonuçsuz işlerle uğraşmaktır, zamanı ve kendini boşa tüketmektir."

Partimiz onun konuştuğu salonda çınlayan bu çağrısını kendi payına da bir vasiyet kabul edecektir. Bu çerçevede TKİP V. Kongresi'nin *"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!"* hedef ve şiarına yeni bir güçle sarılacaktır. Bu, bundan böyle bizim için Teslim Demir yoldaşın anısına bağlılığın da bir göstergesi olacaktır. Onun vasiyetini devrimci siyasal çalışma ve mücadele içinde ete kemiğe büründürmek, anılarına hep bağlı kaldığı geçmiş devrimci kuşakların emeklerini gelecekte yaşatabilmenin de biricik gerçek yoludur partimiz için.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Türkiye Komünist İşçi Partisi
4 Ekim 2018

EKİM: Yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir gelenek!

Teslim DEMİR

Türkiye'de 12 Eylül sonrası dönem, geleneksel devrimci hareketin saflarında oportünizm halinde yozlaşmanın, mülteciliğin ve tasfiyeciliğin salgın haline geldiği bir dönemdir.

Tasfiyecilik en başta kendisini, devrimci örgüt ve pratiğinden kaçış olarak ortaya koydu. Dönemin moda eğilimi, bir bulaşıcı hastalık gibi yayılan ilkesiz birlik arayışları ve legalizmdi. Yıllarca sürecek olan tüketici birlik tartışmaları ve girişimleri ile legal dergi furyası ortalığı kapladı. Bunu, geçmişin şaşaalı kimi parti ve örgütlerin utanç verici biçimde kendilerini tasfiye edip, reformist legal partilere dönüşmeleri izledi. Bu, bir ideolojik ve moral kırılmaydı.

Geçmişin devrimciliği miadını doldurmuştu. Dönem yeni bir dönemdi ve ancak yeni bir hareketle kucaklanabilirdi. Bu ise ancak geçmişle devrimci bir temelde hesaplaşmak ve diyalektik inkar yolu ile onu aşmakla mümkündü. Bunu yalnızca geleneksel devrimci hareketten kopan bir avuç komünist başarabildi.

Yaşanan köklü ve sert bir kopuştu. Marksizmin proleter sınıf özü ve devrimci diyalektik yöntemi belirleyici halkalardı. Marksizm-Leninizm biricik referans; toplumsal devrim ve sosyalizm vazgeçilemez hedef; Ekim Devrimi, hala da aşılamayan ve dolayısıyla esin kaynağı olmaya devam eden çığır açıcı bir büyük tarihsel devrimci eylem; Türkiye bir devrim toprağı; ve nihayet, devrimci sınıf toplumun devrimci geleceği ve devrimci parti acil yaşamsal ihtiyaçtı. Bunların tümü bu kopuşun köşe taşlarını oluşturuyordu.

Bu kopuşu başaran bir avuç komünist, gerisinde burjuva demokrasisine hayranlık ve teslimiyet olan ve Marksizm-Leninizm'e, Ekim Devrimi ve eserlerine, devrime, onun olmazsa olmazları olan devrimci sınıf ve devrimci partiye ve sosyalizme dönük ideolojik saldırılara karşı kararlı bir mücadele yürüttü. Marks, Engels ve Lenin'e, onların eseri olan klasik teorinin özüne daha sıkı sarılma, eleştiri silahını elden düşürmeksizin, onun en büyük eseri ve dünya proletaryası ve ezilen halkların en büyük kazanımı olan Ekim Devrimi'ne sahiplenme çağrısı yaptı. Bu yönde adımlar attı, açılımlar yaptı.

Siyasal yaşama illegal bir yayın organıyla, EKİM'le başladı. EKİM'in ilk işi, tasfiyeci oportünizme sert ve şiddetli bir savaş açmak oldu. İlk sayısının kapağında *"Yeni Ekimler için ileri!"* şiarı yazılıydı. Bu şiardan hareketle, devrime elveda demenin diğer adı olan mülteciliğe karşı ilkeli bir mücadele yürüttü. Teorisinin, politikasının ve örgüt anlayışının merkezine işçi sınıfını koydu. *"Siyasal bir sınıf hareketi için ileri!"* çağrısını yükselterek, hedefinin sınıfın devrimci partisini inşa etmek olduğunu açıkladı.

EKİM kuşkusuz öncelikle komünistlerin kendilerini tanımladıkları bir illegal bir yayın organıydı. Ama o sadece bir yayın organı olmadı, aynı zamanda parti öncesi örgütü inşada son derece önemli bir işlevi yerine getirdi. Nihayetinde süreç partiyle taçlandı. EKİM ile parti özdeşleşti.

EKİM'in ve EKİM'ci komünistlerin en büyük iddialarından biri, EKİM'in "yeni bir çizgi, yeni bir gelenek ve yeni bir kültür" olduğu

idi. Gerçekten de her alanda ve her bakımdan böyle oldu. Her zaman bu şiarının ruhuna uygun davrandı. Örneğin, daha ilk sayılarında EKİM'i "düşünen ve savaşan kadroların" örgütü olarak tanımladı, yayın organı olarak EKİM'i de sadece yazarların değil, tüm Ekimcilerin ve dahası ona yazmak isteyen tüm işçilerin ve devrimcilerin kürsüsü ilan etti. Israrla onlardan EKİM'e yazmalarını istedi, bunu çok bir özel biçimde teşvik etti.

EKİM'ciler sınıf devrimcileriydiler. Temsil ettikleri sınıf gibi kapsayıcı, birleştirici ve bu anlamda da devrimciydiler. Tasfiyeci oportünizme özgü küçük-burjuva inkarcılığının tam tersine, yine Marks, Engels ve Lenin'i referans alarak, geçmişin tüm devrimci birikimine, devrimci değerlerine ve tarihsel kişiliklerine sahip çıktılar. Düşünsel alandan politik ve moral alana dek, günün kuşaklarına esin kaynağı olan her ürüne sayfalarında yer verdiler. EKİM'in partisinin Kuruluş Kongresi'nin bildirisinde, devrim ve sosyalizm davası uğrunda acı çekmiş, emek harcamış, yiğitlik örneği olmuş dünün ve bugünün tüm kuşaklarının temsilcileri, bu birikimin yeni bir temelde daha da ileriye taşıyıcıları olduklarını açıkladılar. Türkiye'nin devrimci birikiminin, parti ile birlikte sağlam bir güvenceye kavuştuğunu ilan ettiler.

Devrimci bir sınıf hareketinin gelişimini sağlamak, EKİM ve EKİM'cilerin en başından itibaren en önemli hedefi idi. Bunun için ise öncelikle siyasal bir hareket olmak gerekiyordu. EKİM çok da uzun sürmeyen bir zaman zarfında bunu başardı. Geleneksel devrimci hareket içinde kendisine apayrı bir yer açtı. Yalnızlıklarla boğuşarak, geleneksel hareketin suskunluk fesadını püskürterek, içerden ve dışardan yoluna çıkan tasfiyeci dalgalara ve kırılmalara direnerek, teorik-ideolojik inşa görevinin gereklerini yerine getirerek, geleneksel hareket üzerindeki zaferinin ilanı anlamına gelen bir program inşa etti.

EKİM herhangi bir yayın, EKİM de Türkiye solunun 41. grubu değildi. EKİM, siyasal bir hareket olmayı sınıf zeminine oturan devrimci bir örgütün inşası olarak ele aldı. Küçük-burjuva devrimciliğinin "profesyonel devrimci çekirdekler"den oluşan örgüt anlayışını sınıf dışı devrimcilik olarak niteledi ve mahkum etti. Başından itibaren sınıfa yöneldi, devrimci sınıf çalışması görevlerine yoğunlaştı.

EKİM, en zor koşullarda sınıf çalışmasının en önemli silahı olarak işçilere ulaştırıldı. Hareket zaman zaman gerilimli geçen yılların ardından nihayet partiye büyüdü. EKİM bu kez partinin yayın organı oldu.

EKİM, 28 yıl önce yayın hayatına başladı. Son sayısının başyazısının başlığındaki çok yerinde ifade ile, EKİM, *"28 yılın soluğu"*dur. Önce aylıktı, bir süre sonra 15 günlük periyodlarla çıktı. Partinin kuruluşu ile birlikte tekrar aylık periyoduna döndü. Zaman zaman periyodunda aksamalar yaşansa da, bugün 300. sayısına ulaşan EKİM, komünistlerin hala en güçlü ve en etkili silahıdır.

EKİM önce, devrimde ısrar eden ve bir elin beş parmağını geçmeyen inatçı, inançlı, kararlı ve samimi komünistin kürsüsüydü. Şimdiyse işçi sınıfı hareketine yol gösteren bir yayındır, partinin elinde sınıfı devrimcileştirme çabasının en vazgeçilemez aracıdır.

EKİM, son elli yıllık devrim tarihimizin en önemli kazanımı olan TKİP'nin Merkez Yayın Organı'dır.

EKİM, TKİP demektir...

EKİM, partimizin özü ve özetidir...

TKİP'yi sahiplenmek, EKİM'i sahiplenmektir!

EKİM devrimin güncelliğidir!

Günümüzün devrimciliği, EKİM'ci olmayı, TKİP bayrağı altında birleşmeyi gerektirir!

Bugün yeniden EKİM'ci olmak zamanıdır! Partili, yani TKİP'li olmak zamanıdır.

Bu inançla, tüm TKİP'lileri ve samimi devrimcileri EKİM'ci olmaya ve her alanda ve her bakımdan EKİM'e sahip çıkmaya çağırıyoruz.

*(**Ekim**'in Nisan 2016 tarihli 301. sayısında **S. Metin** imzasıyla yayınlandı...)*

Yeni Ekimler için!

Teslim DEMİR

(Ekim Devrimi'nin 100. Yılı'nda düzenlenen parti etkinliğinde yapılmış konuşmanın son bölümüdür...)

Bugünkü durum bir kader değildir. Kapitalizmin sömürü, baskı ve eşitsizlik düzeninde yaşamak zorunda değiliz. İşçi sınıfımız ve Kürt'ü ve Türk'ü, Ermeni'si ve Arap'ı, Laz'ı ve Çerkez'i ile tüm emekçi Türkiye halkları tam bir kader birliği yaparak, kaderimizi değiştirebilir, bugünkü sömürü ve zulüm düzenine son verebiliriz. İşçi sınıfımızın büyük ozanı Nazım Hikmet'in söylediği gibi, "*Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, insanın insana kul olmadığı, herkesin bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine*" yaşadığı bir düzen, yani sosyalizmi kurabiliriz. Sovyet işçi ve emekçileri 100. yıl önce bunu başardılar. Yeni Ekimlerle bunun bir daha başarılacağından hiç ama hiç kuşku duyulmamalıdır.

Günümüz dünyasında Yeni Ekimler ve sosyalizm için koşullar her zamankinden daha olgundur. Dünya yeni bir devrimler dalgasına gebedir.

Ekim Devrimi ve devrimin ardından yaşanan sosyalizm deneyimi, bizim en büyük dayanağımız ve yol göstericimizdir. Biz işe çok daha ileri bir noktadan başlayacak, bu kez sosyalizmi kesin zafere ulaştıracak koşullara sahip olacağız.

Sovyetler Birliği'nin çöktüğü o karanlık yıllarda siyaset sahnesine adım atan biz işçi sınıfı devrimcileri, en baştan itibaren kendimize Ekim Devrimi'ni örnek aldık, onun deneyimleri ve dersleri ışığında yola koyulduk. Daha ilk adımda *"Yeni Ekimler için ileri!"* şiarını yükselttik. Ekim Devrimi'ni yaratan, tarihin gördüğü o en devrimci partinin yolundan yürüdük.

Türkiye işçi sınıfı, devrimci sınıf partisinin önderliği altında zamanla olgunlaşacak, devrimcileşecek ve bu topraklarda Yeni Ekimler'i mutlaka yaratacaktır.

Tüm işçi ve emekçileri, Ekim Devrimi'nin 100 yıl önce yükselttiği o büyük çağrıya kulak vermeye, Yeni Ekimler ve sosyalizm yolunda omuz omuza yürümeye çağırıyoruz.

İçinde bulunduğumuz yıl aynı zamanda komünist hareketimizin 30, partimizin kuruluşunun 19. yıldönümüdür. Partimiz daha ilk adımında EKİM adını benimsemiş, "Yeni Ekimler için ileri!" şiarını yükseltmiştir. Geleneksel hareketten kopuşunu ilan ederken çok bilinçli olarak adını "Leninist kanat" olarak açıklamış, devrimden, devrimci parti fikri ve pratiğinden kaçışın kol gezdiği o günün koşullarında inatla Lenin ve Leninizm'den taraf olduğunu belirtmiştir. Kıskançlıkla Ekim Devrimi'ne ve eserlerine tam bir sahiplenme tutumu içinde olmuştur.

Partimiz, yani Türkiye Komünist İşçi Partisi, Yeni Ekimler'in Türkiye'deki temsilcisi ve teminatıdır. Sosyalizmin ve uluslararası proletaryanın iki yüzyıllık devrimci tarihini sahiplenen, ondan eleştirel bir biçimde yararlanan partimiz, proletarya devrimleri çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ilke ve ideallerine kararlılıkla sahip çıkmayı, kendine rehber almayı sarsılmaz bir ilke düzeyinde savunmaktadır. Tam otuz yıldır, tüm olanaklarını, güç ve enerjisini Yeni Ekimler uğrunda seferber etmektedir.

Partimiz, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin yol göstericiliğinden ve kendisinin 30 yıllık birikiminden aldığı güçle ve inançla tüm işçileri, emekçileri ve yoldaşlarımızı "Ekim Devrimi 100. Yılında! Gelecek Mutlak Sosyalizm!" şiarı ile bu seferberliği büyütmeye çağırmaktadır.

Ekim Devrimi'ni kutlamanın heyecanı ve coşkusu ile hepinizi bir kez daha en içten devrimci duygularla selamlıyorum.

Devrimci politika devrimci örgüt zemininde üretilebilir!

D. Demir

Burjuvazinin kendi çıkarlarını toplumun geniş kesimlerinin çıkarı gibi gösterebilme başarısı, onun iktidarda kalmasını sağlayan temel olguların başında geliyor. Bu olgu bugünün dünya ve Türkiye tablosunda çok daha önemli bir içerik kazanıyor. Dünya ölçeğinde her geçen gün derinleşen çok yönlü kriz ve bu krizin ülkelere yansımaları ağırlaşıyor. Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel bir dizi boyutu olan kriz, Türkiye›de olduğu gibi, ülkelerin iç dinamikleriyle de birleşerek derin sonuçlar ortaya çıkartacak bir mahiyet taşıyor.

Kapitalizmin yapısal sorunlarının doğal bir sonucu olan bu tabloyu aşabilecek bir sınıf ve emekçi kitle hareketinin yokluğu, temel bir açmaz. İşçi sınıfı ve emekçilerin derinleşen yoksulluğu ve sefaleti, ağır çalışma koşulları ve ortaya çıkan yağma savaşları kapitalizmin kendini yeni dengeler üzerinden onararak nefes almasını sağlıyor.

Bugün dünya ölçeğinde giderek ağırlaşan bir tabloyla karşı karşıyayız. Yine bir sınıra dayanan kapitalist sistem yarattığı krizi aşmak için yollar arıyor. Klasik yöntemlere başvurulması zayıf olmayan bir olasılık olsa da "kimin batacağı, kimin çıkacağı" kesinlik taşımıyor ve gerilimin temel kaynaklarından birisini oluşturuyor.

İşçi sınıfı kendini devrimci bir taraf olarak ortaya koyamadığı, kapitalizmi aşabilecek bir devrimci savaşım geliştirilemediği koşullarda, insanlığı bekleyen barbarlık içinde çöküştür. Burjuva dünyası çürürken, kendisiyle birlikte insanlığı da büyük bir yıkıma sürüklemektedir.

Türkiye'de son yıllarda yaşananlar bu temel gerçekliği daha açık bir biçimde ortaya koyuyor. AKP gericiliği şahsında atılan adımlar sermaye düzeninin krizini derinleştirirken, ülkeyi büyük bir uçurumun kıyısına getirmiş bulunuyor. İç ve dış politikada yaratılan yıkım ve açmaz, ekonomik çöküntü, toplumda yaratılan gericileşme, kültürel dejenerasyon, ardı arkası kesilmeyen baskı ve zorbalık, ilerici-devrimci güçleri hedef alan sistematik baskı ve yok etme operasyonları, düzen muhalefetine dahi nefes alacak alan bırakmama çabası vb., sermaye düzeninin ne kadar derin bir kriz yaşadığının göstergeleri.

Devrimci örgüt yaşamsaldır!

Böylesi bir süreçte işçi sınıfına devrimci müdahalenin sürekliliğinin sağlanabilmesi, kapitalizmin çelişkilerini ve ortaya çıkarttığı ağır tabloyu devrimci sonuçlarına götürebilmek, devrimci örgüt konusunda daha güçlü adımlar atmayı zorunlu kılıyor. Sınıf devrimcileri, içinden geçilen "bunalımlar ve savaşlar" döneminin eninde sonunda devrimler dönemiyle tamamlanacağı konusunda açık bir bilince sahipler. Gündelik yaşamda bu bilincin şekillendirdiği pratik temel eksen haline getirilmeye çalışılıyor. "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" vurgusu da bu açıklığın en özlü bir ifadesi.

Bugün devrimci örgütün daha güçlü bir temelde inşası, içinden geçilen dönemin ihtiyaçların karşılayabilmek açısından temel bir yerde duruyor. Bu, devrimci siyasal mücadelenin sürekliliğini sağlayabilmek, devrimci örgütü burjuva zor aygıtları karşısında koruyabilmek açısından olduğu kadar, kitleleri devrimci politikanın tarafı haline getirebilmek açısından da olmazsa olmazdır. Çünkü günün ihtiyacına yanıt üretebilecek, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri doğru eksende hareketlendirebilecek devrimci politikanın güvenceleneceği alan, devrimci örgüt zeminidir. Aynı zamanda bunun taşıyıcısı kadroların da şekillenip yetiştiği zemindir. Devrimci politika ve devrimci kadro ancak ve ancak bu zeminde varedilebilir.

Komünistler siyaset sahnesine çıktıkları günden bugüne bu temel gerçekliği hep vurgulaya geldiler. Küçük-burjuva devrimci

hareketle yürütülen tartışmalarda bunun altını kalınca çizdiler. Devrimci örgüt zeminini kaybedenlerin eninde sonunda devrimciliklerini yitirecekleri vurgusu, pratiğimize yön veren temel bir nokta oldu. Nitekim sol hareketin uzun yıllardır yaşadığı tasfiyeci savrulmada bu temel gerçeklik, devrimci örgüt zemininin terkedilmesi vardı aynı zamanda.

Partimizin sıklıkla vurguladığı devrimci örgütün inşası sorunu, bu temel bakış açısının ürünüdür. Hızla değişen gündemlere, çelişkilere, sınıf kitlelerinin biriken mücadele potansiyeline ve gelişen hareketine devrimci politikalar zemininde yanıt üretmek ihtiyacını tanımladığınızda, bu sizi ister istemez devrimci örgüt konusunda ne kadar mesafe aldığınıza götürecektir. Dışımızdaki süreçler, işçi ve emekçi kitlelerin tablosu, ilerici-sol hareketin içinde bulunduğu durum vb. saflarımızı da etkiliyor. Güncel politikada, kimi hareketli süreçlerde politik hata ve zayıflıklara yolaçıyor. Bu hata ve zayıflıklar, devrimci örgütün inşasında hedeflenen mesafeyi alamamakla doğrudan bağlantılı. Nesnel zorluklara rağmen kendimizi güçlendirecek, devrimci kadro sorununda mesafe almamızı kolaylaştıracak zeminlerimizin zayıflığı koşullarında, bu doğallığında yaşanıyor.

Evet, bugün işçi sınıfı daha çok ekonomik talepler üzerinden hareketlenebiliyor. Devrimci sınıf çalışmamız elbette bu temel gerçekliği gözetmek durumunda. Ancak bu "gözetme" çabası devrimci siyasal müdahalede zorlanmaya yolaçıyor. Bakışaçısı planında yaşadığımız açıklıklara rağmen, güncel sınıf çalışmasında "ekonomik-sendikal mücadele" yönü ağırlık kazanabiliyor. Siyasal mücadele ile bütünlüğü yeterince kurulamadığında, "ekonomizm", "sendikalizm" tehlikesiyle yüzyüze kalabiliyoruz.

Devrimci politika ekseninde yaşandığımız zayıflık, ancak bu eksende kazanabileceğimiz "öncü işçilere" müdahaleyi, onları kadrolaştırmayı, dolayısıyla devrimci örgütün gelişimini de zora sokuyor.

Sorunun çözümü nesnel süreçlerle bağlantılı olsa da, parti çubuğu iradi çabaya bükmek zorundadır. İradi yüklenmeyle devrimci örgütün inşasında alacağımız mesafe, ilkeli, kurallı, disiplinli bir örgüt yaşamı, bunun üzerine inşa edilecek devrimci politika ve kadrolaşma, yarın sınıf hareketinde yaşanacak gelişmeleri hazırlıklı karşılamak açısından hayati bir önem taşımaktadır.

Kendimizle vermemiz gereken...

(Baştarafı s.19'da)

yaşamamıza sebep olur.

Bu durum, kendisini alınganlık, inatçılık, bunalım içerisinde olan ruh hali, yoldaşlarının yaptıklarında ya da söylediklerinde art niyet arama, yapılan hiçbir işi beğenmeme, çözüm yöntemi bulmaya çalışmadan sürekli kusur arama, getirilen önerilere alternatif sunmadan sürekli muhalefet olma, özeleştiri getirmeden sürekli eleştirme gibi bir dizi şekilde açığa çıkmaktadır. Bu durumun üzerine gidilmediği takdirde, bir süre sonra kişi kendisini boylu boyunca düzene kapaklanmış şekilde bulacaktır.

Yukarıdaki tabloyla sonuçlanacak bir duruma düşmemek ve kendi içimizde verdiğimiz devrim mücadelesini diri tutabilmek bizlerin birey olarak ortaya koyduğu irade ve ısrarla yakından ilgili. Ancak bu mücadelede yoldaşlar olarak da birbirimize destek olabilmemiz, kendimizde ve yoldaşlarımızda gördüğümüz zaafları görmezden gelmeyip üzerine gidebilmemiz de son derece önemli. Israrcı olmamız gereken bir diğer nokta da kendimizi bir devrimci olarak var etmemizin en önemli araçları olan örgütsel mekanizmalarımıza sahip çıkmak, bunların amacına uygun bir şekilde işlemesinin sağlamasında ısrarcı olmaktan geçmektedir. Çünkü kişisel zaafiyetlerimizin, örgütsel işleyişimizin zayıfladığı, canlı bir iç yaşamın oluşturulamadığı zamanlarda kendisini daha fazla gösterdiği açıktır.

Baskının, yılgınlığın, devrime olan inancın azaldığı, devrim alternatifi yerine düzen içi çözümlere yönelimin arttığı bir dönemde kararlılıkla zaaflarımızın üzerine gidelim, ısrarcı olalım, kendi içimizdeki devrim mücadelesini kazanalım.

Bütünselliği gözeten bir devrimci sınıf çalışması!

B. Coşkun

Sektörel çalışmalar, yerel birlik çalışmaları, kurumsal araçlar, kadın çalışması vb., çeşitli alanlar üzerinden faaliyet yürütüyoruz. Bunlardan bazıları dönemsel çalışmaların aracı olabiliyor. Bazıları henüz zemini olmamasına rağmen işletilmeye çalışılıyor. Genelliği içerisinde bir sorun alanı yok. Her biri ihtiyaç olarak kendini dayatıyor ve zeminini yaratmak için bile çalışma yürütmek gerekiyor.

Her bir alana dönük çalışma, bu alanlar üzerinden işçi ve emekçilere ulaşmayı sağlıyor. Dönemsel olarak yüklenilen alan iyi bir sonuç da yaratabiliyor. Ama bu süreçte aynı alanda daha toplam müdahalenin ya da farklı sektörlere dönük bakışın zayıfladığını görebiliyoruz. Başka bir çalışma, hatta bir süredir kendini bulmaya başlayan bir çalışma geri plana düşebiliyor.

Özgün çalışma alanları ve bunların parçalılığı içerisinde süreklileşemeyen çalışmalar üzerinde duralım. Bütünsel çalışma noktasındaki zayıflıklar ile yerellerin özgünlüğü ve ihtiyaçlarını belirlemekteki zorlanmanın sonuçlarına bakalım. Yürüttüğümüz devrimci sınıf çalışmasının özgün alanlar bulmasının, işlevli araçlar yaratmasının avantajlarını, ama diğer taraftan da parçalı olan çalışma pratiğinin yarattığı handikapları görmeye çalışalım.

Kimi zaman bir çalışma alanı için en işlevli araç seçilip uzun soluklu denendiğinde iyi sonuçlar alabiliyoruz. Ama çoğu zaman çalışmamız bu şekilde ilerlemiyor. Araçlar ve zeminler sürecin öne çıkardığı hatta bazen merkezi yönelimlerimizin-politikalarımızın etkisiyle başlatılan çalışmalar oluyor. Kısa süreli ihtiyaçlar veya belirlenen gündemlere göre çalışmayı götürdüğümüz araç değişiyor. Bu da seslenilen kitlenin hep başka bir şeyle muhatap olmasına neden oluyor. Bütünlükten yoksun, bir çalışma sürecinin biriktirdiklerini bir başka çalışmaya aktarmakta zorlanan veya bir başka çalışmaya yüzünü dönünce bir önceki dönemin biriktirdiklerini şekillendirmekte, ilgilenmekte, devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre ilişkilenmekte zorlanma, boşlama vb. sonuçlar yaşanabiliyor.

Başta da işaret ettiğimiz gibi, sınıf çalışmasına farklı zeminlerden müdahale edebilmek bir ihtiyaç. Her çalışma alanının kendi özgünlüklerinde müdahale gündemi ve araçları yaratmak, sektörel çalışmalara ve fabrika çalışmalarına yoğunlaşmak, genel siyasal gündemi tutacak devrimci siyasal bir çalışma yürütmek, kadın çalışmasına hem genel başlıkları hem de sınıf çalışmasının önemli dinamiği olarak yüklenmek... Elbette her alan için öne çıkan, öncelikli olan olabilir. Farklı düzeylerde de olsa, her bir çalışmayı yürütmenin her alan için zemini de vardır. Ancak gerçek şu ki, her alanda hepsi ile ilgilenemiyoruz. Ya da hepsine dair bir şeyler yapmaya kalktığımızda, sınırlı sayıda insan birçok çalışma başlığının yükünü omuzlamış oluyor. Elbette sorun iş yükü değil. Çalışma kendini zeminini bulmamış ise ikameci ilerleyen bir

çalışma olabiliyor, tüm çalışmalara yeterince yoğunlaşılamıyor. Bazı çalışmaların işlevli sonuçlar üretebilecekken yarım kalması, bazı çalışmaların dönemsel başlıktan kaynaklı tercih edilmesi ama süreklilik arz etmemesi de sorun alanları içerisinde.

Çalışmamızın parçalı bir tablo ortaya çıkarmaması, doğru yönelimlerle hedefe kilitlenen bir çalışma olabilmesi için;

- Devrimci siyasal müdahalemizin güçlü ve her yerelde kendini gösteren bir çalışma zeminine kavuşmasına, tek ses olarak bütünlüklü bir görüntü yaratmaya ihtiyacı var.
- Bununla birlikte dönemi ve yereli iyi kavrayarak, alanlar için en işlevli çalışmaya kilitlenebilmeli, yürütülecek tüm çalışmaları onu güçlendirecek tarzda ele almalı, çalışmaların birbirini güçlendireceği ortak bir zemin yaratabilmeliyiz.
- Deneyimleri özümsemek, partinin toplam birikimine hakim olmak yine yakıcı bir sorun olarak sınıf çalışmamızın sorun alanları içerisinde çözülmeyi bekliyor.

Güçlenen kadro ile ilerleyen devrimci sınıf çalışması

Tüm bu tartışmalar, ortaya çıkan sonuçlar bizi kritik bir sorun alanımıza götürüyor. Ve yine karşımıza kadro sorunu çıkıyor. Kadro sorunu merkezli baktığımızda, sınıf çalışmasındaki zorlanmalarımızın nedenlerin şöyle sıralayabiliriz:

- Partinin, Türkiye ve dünya sınıf mücadelesinin deneyimlerine hakim olmamak veya tarihsel bilgi dışında deneyim çıkartma bakışıyla yaklaşamamak
- Marksist-leninist çizgi ve ideolojik-teorik birikim açısından eksiklikler
- Bir gündem olduğunda yüklenilecek doğru noktayı seçememek veya doğru noktayı seçsek de iyi bir ajitasyon-propaganda süreci örememek
- Örgütçü yanımızın zayıf olması, yürütülen çalışmaların sonucunda örgütsel zeminler yaratamamak

Bunlardan biri, hepsi veya bunlardan ötesi sorun alanlarımız var elbette. Pek çok kez fark etmiş, bunları aşmak için yüklenme noktaları belirlemişizdir. Azımsanmayacak deneyime, Greif ve Metal Fırtınası gibi Türkiye sınıf hareketi tarihinde yerini almış süreçlerdeki özne olmamızın getirdiği birikime de dayanarak aynı sorun alanlarını ortaya koymakla yüz yüzeyiz. Yaşadıklarımızdan sonuç çıkartacak, sorun yaşadığımız noktaları aşacak yeterli çabayı ve ısrarı gösteremediğimizin altını çizelim. Sistematik bir çalışma içerisinde olabildiğimizde de yol, yöntem, kalıcı sonuç elde etme açısından yanlış tercihler yapabildiğimizi düşünmek gerekiyor.

Eksikliklerini aşan kadrolar ile devrimci sınıf çalışmamızın yaşadığı sorun alanları, yer yer ortaya çıkan kafa karışıklıkları geride kalacaktır. Tüm birikimler üzerinden güçlenen bir kadro partinin toplam çizgisini hakim kılmayı, özgün çalışmalar yaratabilmeyi, tüm çalışmalardan örgütsel sonuçlar üretebilmeyi, çalışmada işlevsiz veya parçalı sonuçlar ortaya çıktığında hızlı reflekslerle yeni adımlar atmayı başaracaktır.

Sınıf çalışmamızın sorun alanları var, döne döne tartışıyoruz. Bir çalışma yürütürken zorlanmalar yaşamamız, sorun alanları ile karşılaşmamız şaşılacak bir durum değil. Şaşmamız gereken bir durum varsa o da aynı hataları tekrarlamamızdır. Üzerine gitmemiz gereken sorunlardan biri de budur.

Darlığa hapsolmak ya da enginleri fethetme ruhu!

U. Devrez

Devrimcilik herşeyden önce bir iddiaya sahip olmaktır. Mevcut düzenin içine sığmamak, onun sınırlarını aşmak, fakat bunu öncelikle kendimizden başlayarak yapmaktır. Düzeni aşma iddiası ise her şeyden önce bu düzenin sınırlarına sığmayan ideolojik ve politik bir temele yaslanmayı ve bunu işçi sınıfıyla buluşturmayı gerektirir.

Günümüzün baskı ve saldırı koşulları, bırakalım düzeni aşma iddiasına sahip olanları, düzen içi muhalefeti bile ezmeye yönelen sindirme politikaları toplum üzerinde etkili olmakta, toplumun bir parçası olarak devrimci ve sol güçleri de etkilemektedir. Bu etki küçük-burjuva sol harekette savrulma, düzene boyun eğme ve yok oluş olarak karşılık bulmaktadır. Bizlerin üzerindeki etkisi daha sınırlı olmakla birlikte yıkıcı etkilerden korunabilmek için devrimci bilince ve yönelim açıklığına sahip olmak şarttır. Zira bu etki kitleleri sindirirken, bizlerin ufkunda da daralmaya, mevcut olanı korumaya ve mevcut olanla yetinme tutumuna dönüşebilmektedir, ki bu çok tehlikelidir. Zira böyle bir durumda devrim ve devrimcilik iddiasını korumak çok güçtür.

Sermaye düzeni muhalefeti sindirmeye ve devrim iddiasını ezmeye çalışıyor. Çalışma alanlarımızı daraltma hedefiyle, en başta da devrim ufkumuzu hedef alarak saldırıyor. Bizler biliyoruz ki, devrim sınıf kitlelerinin eseri olacaktır. Dolayısıyla devrim iddiası, sınıf kitlelerini devrimci temellerde harekete geçirme iddiası demektir. Her daim kitleleri devrimci bir taraflaşma içine sokma hedefiyle hareket etmek demektir. Bunu, bugünün zor koşullarına, darlığımıza takılmadan yapabilmek, bu hedefle davranabilmektir. Mevcut koşullar elbette çalışma araçlarımızın ve politikalarımızın belirlenmesinde etkili olabilir ancak hedeflerimiz noktasında belirleyici olamaz. Hedeflerimizi belirlemeye başladığında, aşmak iddiasında olduğumuz düzenin sınırlarına da hapsolmaya başlarız.

Hızla sonuç üretilebilen, kitlelerin harekete geçirildiği bir dönemde olmadığımız açık. Bu nedenle faaliyette, ilişki ağımızda, etki alanımızda bir daralma yaşayabiliriz. Ancak bu daralmanın bizlerin iddiasında, bakışında ve ufkunda bir daralmaya dönüşmesi tehlikelidir. Zira bu yönlü yaşanan sıkıntılar kimi yoldaşlarda varolanla yetinmeye neden olabilmekte, bir şeyler yapıyor olmak bir tatmin duygusu yaratabilmektedir. Böyle bir durum, yapılan işlerin ve faaliyetin bir rutine dönüşmesine, yaratıcılıktan uzaklaşmaya, daha önemlisi giderek devrimci hedeflerin zayıflamasına yolaçar. Coşku ve heyecanın yitirilmesi ile birleştiğinde, sonuç üretemeyen bir kısır döngüye dönüşür. Kısır döngü ise zamanla devrimciliği öldürür.

Toplumsal atmosfer nasıl olursa olsun, bizler mevcut düzenin sınırlarını aşma iddiası taşıyan örgütlü komünistleriz. Varolanla yetinmek ya da varolanı korumak çabası bu düzenin sınırlarına hapsolmaktır. Enginleri fethetme ruhu ise, mevcut koşullarda imkansız görüneni, göz alabildiğine uzak olanı fethetme ruhudur. Bu ruh elbette bilimsel temellerle ve sınıf zeminiyle buluştuğunda sonuçlarını üretebilir.

Enginleri fethetme ruhu gerçeklikten kopmak ya da gerçekliği gözardı etmek değildir. Mevcut düzenin de, kendi gerçekliğimizin de bilincinde olmalıyız. Ancak, gerçekliğimizin farkında olarak hareket etmek ile gerçekliğimizin sınırlarına göre hareket etmek farklı şeylerdir. İlki imkansız gibi görüneni başarmaya, diğeri imkanlı olanı dahi yapamamaya götürür. İlki gerçekliğimizi aşma imkanı sunar, ikincisi gerçekliğimizin bir engele dönüşmesine neden olur. Enginleri fethetme ruhu ancak ve ancak ilkinde hayat bulabilir. Sorun alanlarımıza müdahale etmek ve aşmak istiyorsak, sınırlarımıza takılıp kalmadan hareket etmeyi başarabilmeliyiz.

Faaliyetteki zorlanmaları aşmak, yoldaşlarımızı ve kendimizi mevcut koşulların bozucu etkilerinden korumak ancak bilinç açıklığıyla mümkündür. Sorun alanlarımızı irdeleyip açıklıkla ortaya koyabilmeliyiz. Toplumsal atmosferi, nesnel koşulları, dışımızdaki etkenleri elbette görmezden gelemeyiz. Ancak sorunlarımızı salt bu zeminde tartışmak, sorunun kaynağında esasta bunu görmek, bizi sorunları çözmeye değil kabullenmeye götürür. Tartışmamız gereken, sorunlarımızı bu koşullarda nasıl bir müdahale ile aşacağımızdır. Koşullar ne olursa olsun, ihtiyaca uygun politikaları kitlelerle buluşturabildiğimizde, koşulların yarattığı basıncı da aşabiliriz.

Devrimcilik, mevcut olanı tahlil etme ve aşma iradesidir. Marx'ın en büyük çalışması olan *Kapital* mevcut düzenin kapsamlı bir tahlilidir. Ancak bu tahlili "entelektüel gevezelik" olsun diye değil, mevcut düzeni aşma eylemini gerçekleştirmek için yapmıştır.

Devrimci iç yaşamı güçlendirmeliyiz

Toplumsal hareketin zayıflığı, baskı ortamı, kitle ve sınıf hareketinden yansıyan bir moral- motivasyon olmadığı koşullarda yaşadığımız daralma yer yer iç yaşamımıza ve ilişkilerimize de yansımaktadır. Hareketli ve kitlelerle bağımızın güçlü olduğu dönemlerde karşımıza çıkmayan sorunlar ve zaaflar böylesi bir dönemde kendini gösterebilmekte, devrimci iç yaşamı, yoldaşlar arasındaki ilişkileri olumsuz etkileyebilmektedir.

Her konuda olduğu gibi iç yaşamın örgütlenmesinde de müdahaleci olabilmeliyiz. Kolektif bir yapının bir parçası olduğumuzu bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. Zor dönemlerde çevremizdeki güçler sendeleyebilir, umutsuzluğa düşebilirler. Ancak devrimci örgütler ve örgütlü bireyler sağlam bir zemine dayanıyorlarsa, ayakta kalmayı başarabilirler.

Devrimci iç yaşamı güçlendirmek, öncelikle partiyle ve yoldaşlarla bütünleşmeyi gerektirir. Her birimiz birer dava insanıyız. Davamıza sahip çıkmak, öncelikle yoldaşımıza sahip çıkmayı gerektirir. Aynı davanın bir parçası olan yoldaşlar olarak, "yoldaşlık, üzerine gelen kurşunları paylaşmaktır" diyoruz. Devrimci iç yaşamı ve yoldaşlık ilişkilerimizi bu paylaşım temeli üzerinden kurmalı, korumalı ve ilerletmeliyiz.

Bizler, kapitalist düzeni yıkma iddiasındaki bir savaş örgütünün militanlarıyız. Bu savaşçı ruhu kitle çalışması içinde, fabrika zemininde var edebilmenin yanısıra yoldaşlık ilişkilerimizde, devrimci iç yaşamımızda karşılaştığımız sorunlar karşısında da gösterebilmeliyiz. İkili ilişkilerde yaşadığımız sorunların temelinde düzenden gelen alışkanlık ve davranışların yattığını, yoldaşlarımızla omuz omuza vererek bu sorunları aşabileceğimizi unutmamalıyız. Yoldaşlarımızın kimi eksikliklerinin olması ya da tartışmalar yaşamamız yoldaşlık ilişkilerini zayıflatıyorsa, burada da bakıştan gelen bir zayıflık var demektir. Bir devrimci için sorun edilmesi gereken, eksikliklerin ya da zayıflıkların olması değil, bunların nasıl bir müdahale ile aşılacağıdır. Bu sorunlara müdahaleyi kendi dışımızda görmek, bakıştaki darlığın bir başka göstergesidir. Devrimci bir parti program ve tüzükten ibaret değildir. Bu program ve tüzüğü hayatla, sınıf kitleleriyle buluşturacak ve uygulayacak devrimci kadrolar demektir aynı zamanda.

Bir kez daha altını çizmek gerekir ki, mevcut düzeni aşma iddiası taşıyan devrimcilersek eğer, mevcut koşulların ufkumuzu daraltmasına fırsat tanımamalıyız. IV. Parti Kongresi'nin kapanış konuşmasında yeralan aşağıdaki paragraf, buradaki tartışmanın özü ve özeti niteliğindedir.

"Darlığı kırmaya öncelikle kafamızdaki bir takım kalıpları kırmakla başlamalıyız. Ufkumuzu daraltan, hayallerimizi dizginleyen, bizi alışılmış olana tutsak eden, tüketici rutine bağlayan, yaratıcılığımızı felce uğratan, kısırlaştıran tüm ölçüleri, tüm kalıpları kırıp atmalıyız. Bugüne kadarki bütün başarı ölçülerimizi radikal bir biçimde değiştirmeliyiz. Küçük grup psikolojisine, mezhepçi zihniyete özgü darlıklara ve sınırlılıklara saflarımızda yaşam hakkı tanımamalıyız. Siyasal çalışmanın hedeflerini belirlerken ve başarıyı değerlendirirken ufkumuzu geniş tutmalı, inançlı ve iddialı olmalı, yıla yılları sığdırmak azmiyle hareket etmeliyiz." (***Ekim***, Sayı: 185, Aralık 2012)

Kendimizle vermemiz gereken savaşı unutmayalım!

I. Işın

Sınıf devrimcisi komünistler olarak bu düzene karşı mücadele ediyoruz. Bu düzeni yıkmak, yerine sosyalizmi kurmak gibi güçlü bir iddiaya sahibiz. Bu amacımız doğrultusunda pek çok bedeli ödemeyi göze alıyoruz, yeri geliyor ödüyoruz da. Bazı yoldaşlarımız bu düzenin sunabileceği statü-mevki, iyi bir yaşam standardı gibi imkanlardan vazgeçiyor. Bazı yoldaşlarımız mücadelesinde engel hale gelen, çok sevdiği ailesini karşısına alıp onlarla bağını koparmayı göze alıyor. Kimi yoldaşlarımız senelerce zindanlarda özgürlüğünden mahrum kalıyor, vb...

Evet, asıl meselenin bu kokuşmuş düzene karşı devrim mücadelesini büyütmek olduğu bilinciyle hareket ediyoruz. Peki, bu mücadelemizde en kritik halkalardan birisini ne oluşturuyor? Bu sorunun öncelikli cevabı kendi içimizdeki devrimi yapabilmek. Devrimci kimliğimizi sağlamlaştırmak için sürekli olarak içimizdeki küçük burjuva-burjuva kimlikle mücadele etmek. Çünkü pek çoğumuz kapitalist sistem içerisinden çıkıp gelen, onun değerleri ve kurallarına göre şekillenen, ahlaki, kültürel vb., onun verdiklerini almış bireyleriz. Bu nedenle, bu düzeni değiştirmek için değişimi ilk olarak kendi içimizde yapmalıyız. Burjuva kültürün kendi düzen sınırlarına hapsetmeye çalıştığı ufkumuzu aşmak için sürekli olarak çaba sarf etmeliyiz.

Zaaflarımızla yüzleşelim

Kendi içimizdeki devrimi gerçekleştirebilmek ancak tüm zaaflarımızla, eksik yanlarımızla yüzleşmek ve içimizdeki küçük burjuva-burjuva kimliğe karşı sistematik bir şekilde mücadele vermekle olabilir. Bunu gerçekleştirmenin, bu iradeyi sürekli koruyabilmenin ne kadar zor olduğu ise ortada. Marksist eserleri çok iyi okumuş olabiliriz ya da yayınlarımıza çok güzel yazılar yazıyor olabiliriz. Polis saldırısı sırasında korkmadan, cesurca davranabiliriz ya da bir fabrikada işçileri örgütleyen öncü bir işçi olabiliriz... Kısacası şu an için bir devrimci nasıl davranmalıysa öyle davranabiliriz. Ancak "şu an" için en devrimci davranışı sergiliyor olmak, "yarın" da aynı iradeyi gösterebileceğimizin güvencesi değildir. Aynı iradeyi yarın da sürdürebilmemiz devrimci kimliğimizi sürekli geliştirmek, devrimci kolektif yaşamımızı sürekli canlı tutmak, ideolojik-politik olarak sürekli kendimizi geliştirmekten geçmektedir.

Kapitalizmin bizi kendi düzeni içerisine çekmemesini sağlamak için yaşamımızda bir an olsun boşluk bırakmamız gerekiyor. Çokça vurgusunu yaptığımız gibi, devrimciliği part-time yaptığımız bir "iş" olarak algılamamalı, evde, okulda, işyerinde, arkadaşlarımızla gezerken, kısacası tüm yaşamımızı devrimci kimliğimize uygun bir şekilde kurabilmeliyiz.

Zor dönemde devrimci kalabilmeliyiz

Özellikle içerisinden geçtiğimiz dönemde olduğu gibi toplumsal muhalefette baskı ve yılgınlık atmosferinin hakim olduğu, mücadele açısından hareketli süreçlerin yaşanmadığı dönemlerde kişisel zafiyetlerimiz de daha fazla ön plana çıkmaya başlamaktadır. Çoğunlukla bu zaaflar kişiyi devrimci kolektif yaşamdan uzaklaştırarak (bu fiziki bir uzaklaşma olmak zorunda değil) kendi içerisine dönmesi, yani egolarının ön plana çıkmasıyla göstermektedir. Bu çoğu zaman ilk etapta yaptığımız işlere, aldığımız sorumlulukları yerine getirmeye yansımayabilir, genellikle yoldaşlıklarımızla ilişkilerimizin bozulmasına, sorunlar

(Devamı s.14'de)

Kendini bildi bileli ve ölene kadar hep devrimci!

Devrime ve sosyalizme adanmış yarım yüzyıl!

Teslim DEMİR (Sinan) ölümsüzdür!